

komplementář oprávněný dle smlouvy ke zrušení prokury jen za souhlasu komanditisty za určitých okolností, jmenovitě pozbyl-li důvodně důvěru v prokuristu, odvolati prokuru i v poměru vnitřním samostatně.

Není rozporu v tom, že žalovaný odvolává se na zánik společenské smlouvy a přece zase ku zápisu likvidační firmy smlouvy té se dovolával, aby byl zapsán dle ní likvidátorem C. Vždyť zákon sám (čl. 133 obch. z.) co do stanovení osob likvidátorů poukazuje v první řadě ku společenské smlouvě, třeba že společnost byla zrušena a právem tedy žalovaný žádal, aby jím byla jmenována osoba společenskou smlouvou předurčená.

Jaké nároky by mohl činiti X nespadá v rámec tohoto sporu. Odvolací soud posoudil tedy věc po právní stránce bezvadně. —er.

Zásadně sluší při sepisování pozůstalostního inventáře po členu veřejné obchodní společnosti zjistiti a zařaditi do inventáře podíl společníka dle skutečného jmění společnosti v době odpadnutí společníka. Bylo-li ale ve společenské smlouvě stanoveno, že dědicové společníka mají nárok jen na obnos kapitálového vkladu, jak se jeví dle poslední bilance úmrtí předcházející, platí pro inventář toto smluvní, dědice zavazující ustanovení a znalci přezkoumají správnost bilance, ač-li ji zůstavitel nepodepsal.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 6. května 1925 R I 352/25. Obchodní soud v Praze A 30/23.)

Nižší soudy zamítly návrh nepominutelného dědice, nez. vnuka N., jemuž měl být vyměřen povinný díl, aby dědicové testamentární byli vyzváni k předložení bilance k prvnímu lednu 1924 ohledně podílu zůstavitele jako veřejného společníka fy R. s odůvodněním, že pro výpočet povinného dílu jsou směrodatnými omezující ustanovení společenské smlouvy ze dne 20. ledna 1897 a pokud vyslovuje, že musí být ponecháno znalcům, aby rozhodli, čeho jim třeba k nálezu i k posudku, pak že toho času jest předčasným zabývat se řádným oceněním dle § 784 obch. z., poněvadž v nynějším stadiu jde jen o podíl zůstavitele R. na obchodní společnosti, nikoli o výměru a výpočet povinného podílu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu. Odůvodnění: Napadené usnesení hovoří v podstatě stavu věci i zákonu až na právní názor, že při inventarisaci společenského podílu zůstavitelova netřeba prozatím bráti zřetel k povinnému podílu nez. N., s kterýmžto názorem v této všeobecnosti nelze souhlasiti.

Usnesením pozůstalostního soudu z 5./11. 1923 A 30/23—2 a ze 7./1. 1924 A 30/23—2 bylo nařízeno sepsání inventáře, jen se zřetelem na nez. vnuka zůstavitelova (§ 92, odst. 2. nesp. pat.). Účelem inventáře jest tedy sepsání a ocenění pozůstalostního jmění dle zásad § 784 obch. z. a to v šeho jmění, tedy i podílu zůstavitelova na obchodní společnosti pod firmou R.

Kdyby při sepsání inventáře neměl být již nyní vzat zřetel k nez. nepominutelnému dědici a mělo se postupovati dle § 106 nesp. ř., neměl by po případě inventář vůbec významu. Bylo by tedy z a s a d n ě co do podílu zůstavitelova na společenském jmění zříditi likvidační bilanci, t. j. bilanci podle skutečného majetku společnosti a nestačilo by, aby byl pojat do inventáře podíl společníka ve společnosti, jak se jeví na jeho kapitálovém kontě neboť uzávěrka kapitálového konta není než výpočet dle obchodních knih, oč se jmění společníkovo tu kterou dobu účastenství jeho ve společnosti zvětšilo neb zmenšilo (čl. 106 obch. z.) a nevyjadřuje vždycky pravého stavu dle skutečného stavu společnosti. Má-li tedy inventář odpovídati § 97 nesp. ř. nutno pojmouti do něho podíl společníka dle pravého stavu podílu, t. j. podle skutečného jmění společnosti. To plyne též z ustanovení čl. 130 obch. z., dle něhož je určitý podíl společníka z veřejné společnosti vypadnuvšího podle skutečného majetku společnosti v době odpadnutí společníka.

Leč v tomto případě padá na váhu společenská smlouva, obsahující v § 15 ustanovení, že dědicové zemřelého společníka mají nárok jen na obnos kapitálového vkladu, jak se jeví dle poslední bilance předcházející úmrtí společníkovu a v § 21, dle něhož dědic společníka za trvání společnosti zemřelého nemá v žádném případě nároku na vyšetření společenského jmění v době úmrtí společníka, nýbrž musí se spokojiti odbytným stanoveným v § 15.

Toto smluvní ustanovení působí proti všem dědicům bez

rozdílu. Je-li společenská smlouva zdrojem určitých práv a závazků společníkových, přecházejí také jen tato práva a závazky na dědice. Účast kteréhokoliv společníka na společenském podniku byla smlouvou podmíněna mimo jiné také tím, že omezí své dědice jen na obnos kapitálového vkladu dle poslední bilance čili jinými slovy společník vzdal se smlouvou již předem ve prospěch společnosti svého nároku na onu část společenského jmění, jež hodnotou svojí po případě by převyšovala kapitálový vklad dle poslední bilance předcházející jeho úmrtí. Proto také ani dědicové, vstupující v práva a závazky zůstavitelovy, nemohou mít více práv než měl zůstavitel, pokud se týče jsou podrobeni závazkům, jež na se vzal zůstavitel. (§ 531 a 547 obch. z.)

Ustanovení §§ 15 a 21 smlouvy není tedy pořízení pro případ smrti, nýbrž smluvním závazkem společníků mezi sebou.

Proto také zůstavitel v prvním odstavci testamentu zcela v souhlase se společenskou smlouvou vymezuje, že jeho pozůstalost tvoří mimo jiné společenský vklad, to jest onen obnos, který vykáže poslední bilance firmy R. jím schválená.

Dle společenské smlouvy jest tedy zařaditi do inventáře podíl zůstavitelův na společenském jmění jen tímto obnosem a bude se znalci omeziti jen na zjištění správnosti bilance pak-li ovšem nebyla zůstavitelem schválena, neb v opačném případě odpadla by vůbec potřeba znaleckého posudku.

Tomuto názoru není na závadu ustanovení § 97 nesp. pat., neboť v den úmrtí zůstavitelova nebyl ve smyslu společenské smlouvy jeho podíl na společenském jmění větší, než jak vykazuje poslední bilance.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že jest lhostejno, že součástí společenského jmění jsou velkostatky a pivovar, neboť i tyto nemovitosti sdílí osud ostatního společenského jmění. —er.

Z E D N E.

Ústřední výbor Spolku československých notářů konal dne 31. května 1925 v Brně svoji schůzi za předsednictví svého starosty Dra Václava Svobody. Své nedostavení omluvili pp. členové výboru: Dr. Jaroslav Čapek, Dr. Antonín Mokrý, Mořic Schäfer, Dr. Emanuel Liška a Dr. Jaroslav Poncec. — Posmrtná vzpomínka za členem výboru Drem Janem Slaměnkem, zemřelým dne 1. dubna 1925, zapsána byla do protokolu. Dodatečně schváleno bylo opatření, výkonného komitétu, který u příležitosti 75. narozenin pana prezidenta republiky věnoval v zastoupení celého stavu dne 6. března 1925 blahopřejnou adresu, a odevzdal ji do rukou kancléře p. Dra Šamala.

Udělena byla podpora členům rodiny po kol. notáři Jaroslavu Gardavském v dosavadní výši 2000 Kč.

Dále předložen byl přípis ministerstva spravedlnosti ze dne 2. března 1925, jímž zamítavě vyřízen byl návrh mimořádné valné hromady ze dne 7. prosince 1924 na obnovu článku IX. zákona ze dne 1. dubna 1921.

Zprávu jednatelskou přednesl kol. notář Dr. Král, a dále přednesl za nepřítomného pokladníka zprávu pokladniční.

K žádosti přítomných referuje kol. Dr. Černý obšírně o pracích spojených s novým notářským řádem a shromáždění kolegové jednomyslně vyslovují upřímný dík osvědčeným pracovníkům, prezidentu notářské komory pražské Dru Jaroslavu Čulíkovi a Dru. Václavu Černému, kteří s neutuchající svědomitostí súčastní se veškerých porad o této záležitosti v ministerstvu spravedlnosti konaných.

Poněvadž komise tato z valné části osnovu notářského řádu již probírala, jest naděje, že v nejbližších dnech práce svoje ukončí a výsledky svého jednání veřejnosti a po té parlamentu předloží.

Ze zemřelého kol. Dra Slaměníka kooptován byl do Ústředního výboru kol. Dr. Alois Zmek, notář v Praze.

K žádosti kol. Dra Duška z Bratislavy a kol. předsedy bratislavské notářské komory Dra Krna, usneseno bylo ve dnech svatováclavských letošního roku uspořádati zájezd Ústředního spolku čl. notářů do Bratislavy.

Schůze Ústředního výboru súčastnili se četní kolegové jak z Moravy tak Slovenska a zejména kolegové slovenští, ústy Dra Duška přednášeli své stížnosti na nesrovnalosti mezi stavem notářů obecních, okresních a župních a mezi notáři veřejnými. Prv jmenovaní notáři na Slovensku provádějí veškerou téměř agendu tabulární, což odporuje zákonu. Veřejní